# ORATIO
# ANNIVERSARIA

A GULIELMO HARVEIO INSTITUTA

IN THEATRO COLLEGII

MEDICORUM LONDINENSIUM HABITA

FESTO SANCTI LUCÆ

OCT. XVIII. A. D. MDCCLXIX.

---

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

Proſtant DAN. PRINCE; & BENJ. WHITE, LOND.

MDCCLXX.

THOMÆ LAWRENCE

DIGNISSIMO PRÆSIDI

SOCIISQUE SPECTATISSIMIS

COLLEGII MEDICORUM LONDINENSIUM

HANC ORATIUNCULAM HUMILLIME

D. D. D. Q.

SWITHINUS ADEE

Ejuſdem Collegii Socius.

HODIERNUM hocce munus mihi a digniſſimo Præſide demandatum ardua ſane res eſt et perdifficilis, ei præſertim, qui neque uſu ſatis, & ingenio parum poteſt. Verendum quippe eſt, ne dum alienas laudes celebrare ſtudeat Orator, comminuat ſuas. Tam trita ſcilicet eſt via, & diſertiſſimorum virorum veſtigiis tam diu conculcata, ut materies dicendi deſit; ut una mehercule ſententiola, quæ aliquid novi apportet, vix vi exprimi poſſit. Iteratas laudationes repetere non minus perorantibus quam audientibus permoleſtum, eaſdem vero prætermittere nefas eſſe, & beneficiorum immemoris exprobatio videatur.

LICEAT igitur Medicinæ originem ab antiquis temporibus deductam recolere, incrementa inveſtigare, Profeſſores artibus ingenuis inſtructos, & diſciplinis inſtitutos, in memoriam veſtram revocare. Homerus [1] Pæona, Pindarus [2] Chironem, Æſchylus [3] Prometheum, Ægyptii [4] Iſidem, alii alios hujus Scientiæ repertores ſtatuerunt. Eam diſciplinam, quamvis multis difficultatibus impeditam, multiſque fabulis involutam, in ſummo tamen honore habitam fuiſſe conſtat ex eo, quod In-

1 Ιλ. ε. 400.---
2 Nem. iii. ---- Plin. N. H. fol. VII. §. 56.
3 Prometh. 468.
4 Diod. Sic. lib. 1. c. 25.

ventores in Deorum numerum evecti ſunt, ſicut Templa frequentia iiſdem dedicata teſtantur.

In his Artis Medicæ primordiis, infandum viſu! Ægroti in foro jacebant, miſeram trahentes vitam, ſua infortunia lugentes, implorantes opem, efflagitantes remedia, & a prætereuntibus mendicantes ſanitatem [1]. Tum medicamenta admota ſunt non ſatis perſpecta, ſed uſu perquam exiguo probata; ita ut fortuita potius quam ſcite excogitata conſiderentur. In progreſſu temporis ampliorem acceſſionem ſibi fecit hæc facultas, quæ ad Scholas Philoſophorum tranſivit, ubi magis exculta, & ad rationis normam aliquatenus directa fuiſſe creditur. Per aliquot ſæcula iidem viri animos hominum & corpora, mores morboſque ſimul curabant Sapientiæ & Medicinæ unà Profeſſores. Morbi tunc cum remediis, vel parietibus delubrorum inſcripti, vel votivis tabulis ſuſpenſi undique, ſicut incondita Sibyllæ folia, diſpertiebantur.

Ab hoc fonte ad Hippocratis uſque ætatem derivata fluebat Medicina. Illius erat morborum ſeriem colligere, ſigna notare, in ordinem ea diſponere, eventibus invigilare, mortem ſalutemve prædicere, eâ profecto diligentiâ atque accuratione, ut in hoc negotio primus &

1 Herod. p. 83. Gale.

pene

pene ultimus habeatur artifex, proponens plane nobis ſingularis acuminis & judicii ingentis exemplar.

Hujus veſtigia perſecutus eſt Atticæ magiſter elegantiæ, Galenus: utinam eis pedetentim inſtitiſſet ut fidelis pediſſequa, non ut curioſus erro. Certe quidem meliora, ſi pauciora, perſcripſiſſet, ſi non umbratilis philoſophiæ ſapientia illum a Naturæ contemplatione deflexiſſet.

Aretæus non aliorum, ſed ſuis tantummodo ſcriptis notus, uni Hippocrati ſecundus, primoque pene par. Oribaſius, Aetius, cæterique inferioris ævi ſcriptores Græci, plurima ſubſidia de alienis, pauciſſima de propriis opibus ad nos detulere.

Romanis haud defuerunt ingenia ſaltem non mediocria, qui ſeſe Græcorum theſauris locupletaſſe videntur. Inter primores certe ſine exemplo annumerandus eſt Celſus, vir brevitatis et elegantiæ ſtudioſiſſimus. Quæcunque ex Hippocrate deſumſerat fecit ſua, vel feliciter vertendo, vel luculenter interpretando; non ut ſervilis imitator; quippe qui Magiſtro ſuo ſeſe fidenter opponere non pertimuit. Si inſpiciamus mirabilem corporis humani fabricam, quam ſubtiliter; ſi figuras oſſium, quam accuratè; ſi morborum ſpecies, quam ſolerter; ſi commoditates medicamentorum, quam auſpicatè ea omnia demonſtravit?

Perspi-

Perspicuitas & venuſtas, quibus abundat Celſus, in Cælio Aureliano magnopere deſiderantur. Tantâ nempe hic obſcuritate laborat, ut inſtar Sepiæ, ſuâ ſe caligine involvat; tantâ verborum barbarie, ut tædium, faſtidium, nauſeamque lectoribus excitet. Utraſque linguas Græcam & Romanam miserè permiſcuit, & diſſonâ verborum farragine paginas ſuas omnes inquinavit, Sorano prorſus indignas. In hoc tamen Sterquilinio invenienda eſt gemma. Morborum ſimilium differentias ſtatuit, Methodicorum diſciplinam exploravit, priorum medicorum curationes amiſſas eruit e tenebris temporumque ruinis. Hunc auctorem magis expurgatum & melius illuſtratum accepiſſemus, ſi ſuas obſervationes nobis communicaſſet doctiſſimus Leatherlandus; cui inerat ſumma morum benignitas, ſingularis ſimplicitas animi, memoria apprimè tenax, pudor amabilis. Ab utriſque Celſo Cælioque diſcendum eſt, quantam ex perditis Græcorum libris jacturam, nunquam, eheu! nobis reſarciendam, fecit Medicina.

His ſucceſſere, longo tamen intervallo, Arabes, qui armis undique invectis litteras una cum imperiis devaſtabant; quibus captiva potius duci Medicina videtur, quam ſtudio liberali foveri. Nec mirum quod illi a medicinâ promovendâ defeciſſent, qui nihil fere lectu nihil cognitu dignum exiſtimabant, præter ea, quæ

unico Alcorano ſuo continebantur [1]. Plurimam Medicæ ſcientiæ ſupellectilem ex Græcorum armariis expilaſſe, paucas tamen & novas morborum numero addidiſſe putantur. Inter illos Arabibus primum innotuere Variolæ ſuis regionibus familiares. Illinc peſtis acerba totam Europam pervagata eſt, adoleſcentibus pernicioſa, puellis damnoſiſſima, ſed vix noſtris temporibus extimeſcenda. Arabibus certe laudi dandum eſt, quod temperatâ medendi methodo, quod egelidorum medicamentorum auxiliis utebantur; quibus morbi malignitas febriumque incendia pauliſper extinguerentur.

Monachorum tandem carceribus concluſa jacebat cum aliis omnibus Scientiis Medicina, prorſus intermortua, pene ſepulta; nec niſi victâ & pereunte Conſtantinopoli in lucem vitamque reducenda. Hinc tenues Græcorum relliquiæ ſolidis literaturæ fundamentis inſtructæ per orbem ignorantiâ obrutum diſſeminatæ, alienas ſedes exquirebant; hinc languentes diſciplinæ, Italiæ glebâ artium feraci cultæ, refloreſcere cæperunt; hinc Anglia orientia literarum lumina ſuſpexit & venerata eſt.

Fas ſit clariſſimorum virorum, qui nobis hæc beneficia contulerunt ſine invidiâ, ſed non ſine admiratione proſequi. Fas ſit Fundatoris noſtri benevolen-

1 Abul-Phraragii Hiſt. Dynaſt. 114.

tiam, & Benefactorum liberalitatem ſtrictim & timidè perſtringere. *Henricus Octavus*, ut religionis ſordes ejiceret, ut Sacerdotes deſidiâ torpentes, luxuriâ diffluentes, ignorantiâ obcæcatos religaret, artes ſcientiaſque ſopitas exſuſcitare ſtuduit. Inter has Medicinam exoletam, circumforaneam, nundinatam in animo fuit refingere. Eam rationem, eaque conſilia inibat, quibus ipſa Medicina remediis non egeret; quibus indocti refrænarentur, quibus audaces deturbarentur, quibus ſalus populi, maximum profecto hujus vitæ ſolatium, maximum reipublicæ præſidium, conſervaretur. Illius adſtitit dextræ *Linacrus*, cujus conſiliis in Collegio hoc noſtro conſtituendo Rex utebatur quam familiariter.

*LINACRUS* prima literarum fundamenta Cantuariæ poſuit, earum ſitim immenſam Oxoniæ levavit, fontes a Græciâ Latioque deductos Romæ Florentiæque pene exhauſit; Ulyſſis ad inſtar peregrinatus eſt & perdidicit. Præceptis literatiſſimorum hominum imbutus, Optimatum patrociniis ſuſtentatus, amicitiâ Principum cohoneſtatus, Angliam rediit ea dignitate atque amplitudine famæ, quâ Mummius Romam: Majores inſuper ſe triumphos agere *Linacrus* probe intellexit, qui literas captivas domum reportavit, quàm qui pretioſas artificum elegantias, luxuriæ oblectamenta, corraſerat.

Quod incepit *Linacrus* Oxonienſis, perfecit Cantabrigienſis

brigienſis *Caius*. Utroſque idem literarum & peregrinationis amor, eadem morum ſimilitudo, idem ad medicinam promovendam incredibilis ardor incendebat. His acceſſere multi præclari viri, quibus ſtudio fuit noſtram Societatem vel ſcriptis ſuis exornare, vel beneficiis augere. Nobiles etiam viri inter Socios aſcribi non dedignati ſunt, nec ſuorum dignitatem imminutam putabant augendo noſtram [1].

*HARVEIUS*—Venerabile nomen—non ſolum fortunis ſuis hoc Collegium, ſed ſcriptis totum terrarum orbem ditavit, & eis profecto inventis, ita verecundè propoſitis, ita evidenter explicatis, ut nemo majora, nemo paria in rebus medicis uſpiam excogitaverit. A ſummâ tamen excellentiâ ad invidiam proclivis eſt via. Obtrectatorem Bavium habuit Virgilius, Zoilum Homerus, Riolanum Harveius. Cunctis ille præconiis dignus nullorum indiget; quippe omnia laudationis argumenta præripuiſti, Tu doctiſſime *Præſes* [2].

His ædibus perditorum hominum avaritiâ & temporum inauditâ acerbitate proſcriptis extabat *Hamæus*, qui eas ex integro redemit. His ædibus rapidiſſimo incendio conflagratis, conſumptis, dirutis, non defuit *Hamæus*, quin ſummâ cum elegantiâ ſuis pecuniis eas de-

1 Marchio Durnarvariæ, Duces Montiſacuti & Richmondiæ.

2 V. Harveii vitam ante illius opera, 4°. 1766.

nuò

nuò ædificavit; eas ſcilicet, quas poſthac noſtras vocare ex dominatione Civium ne vix licitum fore vereor.

Omnes enumerare qui huic ſodalitio vel emolumento vel ornamento fuere, mihi vobiſque *Illuſtriſſimi Socii*, defatigationem incuteret. Prætereundi tamen in dicendo non ſunt ii qui rem Anatomicam excoluere: Brigгeſius oculum, Lowerus cor, Gliſſonus jecur, Whartonus glandulas, Needhamus fætum inveſtigavit: eoque artificio excelluerunt omnes, ut vix quicquam poſteris reliquerint præter æquandi difficultatem, ſuperandi impotentiam.

Inter eos, qui in curatione morborum præcipue verſati ſunt, exſtitere Williſius & Mortonus; qui quidem omnia præclarè perſcripſiſſent, niſi in Θεωρια principiis ab incertis petitâ ſibimet ipſis nimis indulſiſſent. Supra Profeſſores veruntamen omnes, quotquot medicinalem artem expoſuere, perpetuis eſt præconiis honeſtatus, & per futurorum ſæculorum decurſum uſque celebrandus erit, alter Hippocrates, *Sydenhamus*. Si contemplemur animis vel illius in deſcribendis morbis ακριβειαν, vel in diſtinguendis peritiam, vel in judicandis ſagacitatem, vel felicitatem in ſanandis, fidelem illum Naturæ interpretem fuiſſe neceſſe eſt agnoſcamus. Qualem Scriptorem eum eſſe exiſtimatis? levem? imo graviſſimum: negligentem?

negligentem? imo ſtudioſiſſimum: mendacem? imo veraciſſimum: qui errores ſuos audet confiteri, ardet corrigere; *cui virtus ſocia vitæ, cui mortis comes gloria fuit.*

Non unquam a me multis beneficii vinculis obſtricto obliviſcendus erit *Meadus:* in quo primario viro, litteræ patronum, artes arbitrum, ſcientiæ magiſtrum, tyrones medici quaſi miniſtrum ſibi conciliabant. Eâ dignitate atque urbanitate inclaruit, quæ deceret Aulicum, eâ liberalitate & munificentiâ, quæ Principem ornaret, eâ humanitatis ſuavitate, quæ omnes ad ſe homines alliceret, eâ interea facilitate morum, quæ callidorum conſiliis ſe parumper exponeret. Aliis ſit gloriæ divitias coacervare, huic contemnere [1].

Qui nos auctoritate, ætate, & rerum uſu anteceſſere Medici, id unicè in votis & ſtudiis habuiſſe videntur, ut Medicina rerum naturæ contemplationi & unà ſimul literarum faſtigiis inſtaret. Eadem nempe eſt ſcientiarum, ac civitatum inter ſe cognatio, & commune quoddam vinculum, quo aliæ aliis ſubveniant, & mutua ſibi invicem adminiſtrent ſubſidia. Ecquis in reconditis Sapientiæ penetralibus Pelletto perſpicacior? Ecquis in humanioribus litteris Friendo politior? Ecquis in rebus poeticis Hanneſio Gartheoque elegantior? Ecquis

1 Plura vide in calce opuſculi.

in mathematicis Jurino ſagacior? Iidem inſuper omnes præſtantes & egregii Medici; qui ex ſcientiarum quaſi colliſu lumen extuderunt.

Alia jam nunc res agitur: apud alienas Academias brevius fit ad Medicinam iter; Servi iterum in medicorum numerum ſeſe inſinuant, non qui apud Athenas ſeptem annos ſtudiis dedere, ſed qui ex tabernis ſunt & ex officinis effuſi. Jam patet janua Pharmacopolarum tironibus, Chirurgis maritimis, & maſculis obſtetricibus, eis plerumque qui ne fando auditi, nedum ullius Profeſſoris oculis unquam conſpecti fuerint. Indignum facinus! Quid enim inhoneſtius? quid audacius, quid injurioſius reipublicæ concipi poſſit, quam imperitos & illiteratos homines medicinæ gradibus per tabellarios ornari, & in eam profeſſionem furtim intrudi, quibus concredendæ ſunt populi ſalus civiumque vitæ? Sed, proh dolor! ad eam temporum infelicitatem nos reſervari videmur, quibus omnia complananda ſunt & coæquanda, omnes modeſtiæ limites tranſiliendi, propter ſpecioſos pro libertate clamores, a libertate veruntamen alieniſſimos.

Inter hos mobilium Quiritium tumultus, huic noſtro inermi domicilio bellum indicitur. Audite Collegæ —quæ neque taceri, neque pro dignitate rei dici poſſunt. Ex Vulcani adytis in Apollinis caſtra irrumpendum eſt. Aſpicite—præeſt Faber Ferrarius, uncum dextrâ

dextrâ vibrans durumque malleum; domus hæc oppugnatur, fores peſſundantur, clauſtra evelluntur, repagula perfringuntur, feneſtræ conquaſſantur. Hoſtes introeunt, accumbunt, cavillantur, rixantur, criminantur, elabuntur. O præclaram victoriam de poſtibus, de foribus, de peſſulis, de feneſtris reportatam! Ipſi mehercule ſuis victoriis ſunt victi.

Honesta & liberalis Medicina fatetur ſe bene moratam eſſe, pacis ſtudioſam, litteris deditam; non bellulè dicere, non ad voluntatem loqui poſſe, non in potentium domos, & ægrorum cubicula, quaſi per obſequii rimas irrepere; non aucupia verborum & nugarum tendiculas ad mulieres captandas porrigere; non lapidibus undique congeſtis inſeneſcere; non cum Scipione conchas legere, vel cum Domitiano muſcas transfigere: — Contra — ſibi fidem, officium, exiſtimationem, dignitatem, vitamque omnino illibatam, cordi fuiſſe.

Alia humanitatis, alia illiberalitatis eſt ratio. Ecquis eſt ille Vir qui ſe gerit erecto capite, bene compoſitis cincinnis capillato? qui in veſtem auro diſtinctam ſeſe induit, qui oculos in ſeipſum ſuos nunc retorquet, nunc undique circumvolvit, ut ambulantium ſalutationes arripiat; qui per urbem agit equos volucremque currum? Vafer eſt nebulo, qui ſcamno victum quæritaverat, ex Circumforaneorum collegio elapſus, infimæ plebis ſordida eluvies, vulgi tamen intrac-

tabilis

tabilis deliciæ. Nihil eſt quod ille non audet promittere; nihil quod ſibi non arrogare, nihil quod non dicere — præter vera. Latet, O Cives, in hauſtu porrecto venenum, in ipſo Medico peſtis. Piget quotidianarum harum chartarum, quibus animi plebeculæ ſollicitando & pollicitando lactantur; quibus voraciſſimæ Libitinæ ſatiatur ingluvies.

Hanc perniciem ab urbe procul amandare noſtro Collegio nondum conceditur. Noſtrum eſt ſolummodo jura & privilegia olim nobis tradita tueri, malevolos caſtigare, indoctos repudiare, præſtantes vero moribus & ingenio complecti, honoribus & beneficiis amplificare. In his rerum aſperitatibus, ſi labores ingruant, ſuſcipiendi ſunt; ſi inimicitiæ, ſubeundæ; ſi inſidiæ, evadendæ; ſi injuriæ, propulſandæ. Ecquid enim eſt utilius, quam iſtam diſciplinam ſartam tectam conſervare, quæ ægrotos a morborum cruciamentis ad tranquillitatem, a deſperatione ad ſpem, a morte propemodum ad vitam revocare poteſt? Cavendum eſt igitur in republicâ ſapienter formandâ; ne ea Medicis benè inſtitutis & liberè eductis careat: in Oratione, ne tædium afferat. Orationi igitur pro materiâ leviſſimæ, pro Oratoris facultatibus ſatis longæ, finis eſt imponendus: & meis lateribus veſtriſque ſimul auribus parcendum.

# M E A D U S.

# P O E M A

GRATI ANIMI TESTIMONIUM

EDITUM A. D. MDCCLV.

ITERUMQUE A. D. MDCCLIX.

---

*Ιητρος γαρ ανηρ πολλων αντaξιος αλλων.*

---

# MEADUS.

USQUE adeone premunt ingrata ſilentia vates?
Clauditur obſcuro Meadus ſine laude ſepulchro,
Deliciæ, patriæque decus, columenque Britannæ?
Si mihi Muſa daret locupletem in carmina venam,
Urbanos mores, generoſaque pectora, & artes,
Famamque ingentis medici ſuper æthera ferrem.
Sed tamen aggredior cantare, utcunque minuto
Pectine ſollicitans citharam, timidiſque ſecutus
Paſſibus errantem fauſtis regionibus umbram.

Te teſtem, O Hygieîa, voco; tu nempe videbas,
Tu — quoties *Morbum* proſtraverat ille rebellem;
Seu celer inſultu ægrotos, tarduſve petivit
Inſidiis: Timor huic, Pallorque, & nubila Cura
Addunt ſe comites, qui vix traxiſſe videntur
Languidulos artus; quin, Meadus ut arduus inſtat,
Præcipitant, ſedeſque ſuas, Erebumque reviſunt.

Heu perit ante alios dilectus Apolline natos,
Herbarumque potens, ægrotique arbiter orbis!
Cui Deus ipſe ſuas lætus donaverat artes,
Eloquium, auguriumque ſagax, uſumque medendi.

Hujus

Hujus erat morbos meminiſſe fideliter, hujus
Percurriſſe animo veterum monumenta virorum,
Et medicæ complecti armamentaria gentis.
Ecquis erit poſthæc, qui pellat acerba venena,
Qui peſtem avertat, ſolis lunæque dolores
Qui regat imperio, morborum temperet æſtus,
Et ſpoliet ſævis inviſum dentibus Orcum?
Non magis Alcides, odiis Junonis iniquæ
Preſſus, terrores infernis incutit oris;
Horreſcit refugitque nigrantis janitor aulæ
Cerberus, & triplici trepidans obmutuit ore:
Pluto tartareas mortalem invadere ſedes
Vidit, & ex imo tremefecit lurida regna.

Hunc gemit Eridanus, qui flumina vortice torquet,
Sequana amica luto, & Thameſis pater omnibus undis:
Iſis adeſt fundens lacrymas, ſociaſque querelas,
Numinaque obducto Batavûm ſquallentia cæno.
Hunc Diabeta timet, jecoris novus incola; & Hydrops
Pallidus ore, frequens ſpirando, turgidus alvêo;
Et Rabies patiens ſitis, indignataque lymphas.
Hunc orant querulæ matres, ad pectora natos
Preſſantes, ægri generis ſarcire ruinas.
Eripis inſtanti pavitantem morte puellam,
Deformemque notis urentibus; unde decorem
Amiſſum timet & laceri faſtidia vultus:
Semianimemque patris revocas in dulcia natum
Oſcula, ſuſtentaſque domum, dubioſque penates.

Immemorem facti me nulla redarguet hora,
Luctantem me febre ferâ, delira loquentem,
Frigida prætentâ rapientem pocula dextrâ;
Errantes quanto ſenſus demulſit amore
Meadus, & O! quantâ lecto defixus inhæſit
Sedulitate meo, ſalientes impete pulſus
Contingit teneris digitis, ſtabilitque ruentem
Colloquio mentem, gratis ſimul ille medelis
Sublapſas retrahit vires, animamque fugacem.

Ecquis nunc famam medicinæ extendat avitam?
Occidit ante diem Friendus, quo doctior alter
Naturæ interpres nec erat, rerumve repertor.
Libris præla licet Batavorum plurima ſudent,
Prægravet immenſis exculta Boruſſia chartis
Scrinia doctorum, non Phœbo gratior ulla eſt,
Quam quæ, Friende, tuum jactavit pagina nomen.
Quot lacrymas fudit mater Redycina? *Fruinus*
Pectora percuſſit manibus, preſſo ore ſilebat.
Tum tu, Meade, preces in numina ſurda tuliſti,
Tendens auxiliumque manu, miſeroque medelas,
Tentamenta moræ: Vitreos attollere fruſtra
Nititur ille oculos, raucâ te voce vocare
Triſte miniſtrantem, ſanamque vovere ſenectam.
Interea trepidant digiti, riget obſita muco
Verborumque expers lingua, inſudantia membra
Frigore ſolvuntur, mortiſque obducitur umbra.

Fratribus his junxit *Concordia* fœdere dextras,
His ambobus erat mens una atque una facultas
Erigere ingenuos & debellare protervos;
His & honoratum Medici demittere nomen
Natis natorum, & fatis dominarier atris.
Dum tanti vixere viri *Medicina* vigebat
Simplex, damnofæ impatiens farraginis, omnem
Oderat ornatum; fimul ut caput egit honeftum,
Concutiens Virgam intorto ferpente timendam,
Protenus imbellis, dea vulgi, *Empeîria* fugit
In latebras, accincta dolis fpoliifque referta;
Dentibus infremuit, duxit fufpiria, lugens
Perfractamque fidem, *Secretaque* confcia mortis.
Eugenius fic olim ingens & Malburus armis,
Confiliis freti fociis, virtuteque juncti,
Fregerunt vires Gallorum, perfidiamque
Fœdera fervare indocilem, pacemque tueri.

Audio quos triftes gemitus? Quæ turba dolore
Perculfa infanit, cœlumque ululatibus implet?
Scilicet horrificis coeunt plangoribus *Artes*,
Plorantque abreptum crudeli morte patronum.
His ftatuere choros penetralibus, his fua lætæ
Depofuere opera & fixere cubilia tectis,
Judicium fubtile viri nutumque manentes.
Digna ftetit decorum pretiofo emptore fupellex
Principibufque viris, largoque fluentibus auro.

Digna

Digna quidem decorare ſuperba palatia regum.
Proh dolor heu! quantum multos congeſta per annos
Ingenii monumenta ruunt, diſperſa per urbes,
Ut membra Abſyrti Medeæ vulſa furore.
En quo perduxit cæcæ ſocordia mentis
Cives! tempus erit magno cum optaverit emptum
Anglia Muſæum, quo non præſtantius ullum:
Gazaſque amiſſas imo de pectore flebit,
Diſcerptas & opes & non reparabile damnum.

Has cives & Roma ſuos & Etruria miſit
Viſere relliquias, priſcorum ſigna virorum,
Marmora, picturaſque, ærataque numina quondam
Relligione ſacra, elapſis quæ Græcia ſœclis,
Doctrinæ nutrix, mirâ fabricaverat arte.
Tros velut Æneas, Carthaginis advena regnis
Supplex ignotis, tacitâ dulcedine captus,
Iliacas miratur opes, veſteſque, viroſque,
Mœnia victa dolis, & non ſua Pergama flammis.
Omnia ſic oculis circumſpicit Italus hoſpes,
Socraticamque domum Meadi, ſimulachraque Graiûm,
Portanteſque Lares in regna Britannica Romam.
Hæret in obtutu defixus, imagine rerum
Et ſtupet, & dulces patriæ oblivifcitur agros.

Hoſpitio illuſtres Peregrinos Meadus amico
Excepit, lautiſque epulis aſſueſcere juſſit.
Nunc blandum alloquium jucunda per otia menſæ

Sermoneſque ſerit, juvat uſque in verba morari,
Et pendere ſuper mellito ex ore loquelas,
Socraticiſque ſcholis dignas & Apollinis aure:
Seu velit arcanos rerum penetrare receſſus,
Æthereaſve vias, *Spatiive* per ardua ferri,
Abdita ſeu chymicæ miracla recludere flammæ,
Quærere ſeu verum ſylvis, herbiſque ſalutem,
Aut mores hominum ſcrutari, haud futilis auctor.
Purior haud vitreis ebullit fontibus unda,
Quam quæ, Meade, tuo fluxerunt pectore voces:
Nubibus è vernis non gratior excidit imber,
Agricolis ſata læta ferens, & gaudia pratis.

Non Meadi tantum concluſa Britannia ponto
Compeſcit nomen, peregrinas involat oras,
Quò, maris immenſi regnator, Georgius altas
Tranſmittit naves, Britones quò fulmine terrent
Heſperiaſque plagas, & Eoi mænia mundi,
Lucra reportantes alieno parta labore:
Illius hinc & dextra potens & gnara medendi
Poſcitur in thalamos alio ſub ſole dolentes,
Regum regnorumque unà invigilare ſaluti.
Nilus ita ingenſi ſe volvens agmine, magna
Montis Abyſſini proles, circum inguina cinctus
Veſte papyraceâ, vitreamque reclinis in urnam,
Fundit aquas, alimenta viris, terriſque ſalutem,
Diſſita regna beat, ſuperiſque inſcribitur aſtris.

F I N I S.